

Boldogságos kismama, kétségekkel

Január 20., hétfő. A SZOTE Szülészeti és Nőgyógyászati Klinikájának egyik kezelőjében várok. Magas, nehéz terhét már dőcögve, ám boldogan cipelő kismama lép be a szobába: Hedvig. Az a kemény fából faragott, sportos fiatalasszony, aki három hónapja nem hagyta el a szegedi klinika épületét, s terhességének csaknem mind a nyolc hónapját intézetben töltötte – anyagi türelemmel.

– Madarat lehetett volna fogatni velem, amikor terhes lettem. Bátran vettem alá magam az ultrahangos vizsgálatnak: a műszer csak megerősítheti csálhatatlan érzéseimet – gondoltam. Igen ám, csak hogy makói kezelőorvosom, dr. Szabó Lajos közölte velem, hogy ő nem egy, hanem négy úgynevezett embriócsomót lát a képen.

– Mi volt az első reakciója?
– A hír úgy ért, mint derült égből a villámcsapás. Első gondolatom az volt: négyszer nagyobb a terhességi rizikó. Aztán: föl is kell nevelni őket, hogy bírjuk majd anyagilag. Bevallom, azzal vigasztaltam magam, hátha egy-kettő majd „fölszívódik”, nagyobb esélyt adva a többinek. Hallottam róla, van ilyen... Persze, amióta megmozdultak, egyformán ragaszkodom mindegyikhez.

– Mit szólt a papajelölt a váratlan meglepetésnek?

– Mit tagadjam, először ő is megdöbbsz. Dicséretére legyen mondván: ezután rögtön azon gondolkodott, hogyan tovább. Nem fogta föl tragikusan a helyzetet, praktikus kérdések kezdtek foglalkoztatni, az, hogy miként formáljuk majd át az életünket.

– És miként?

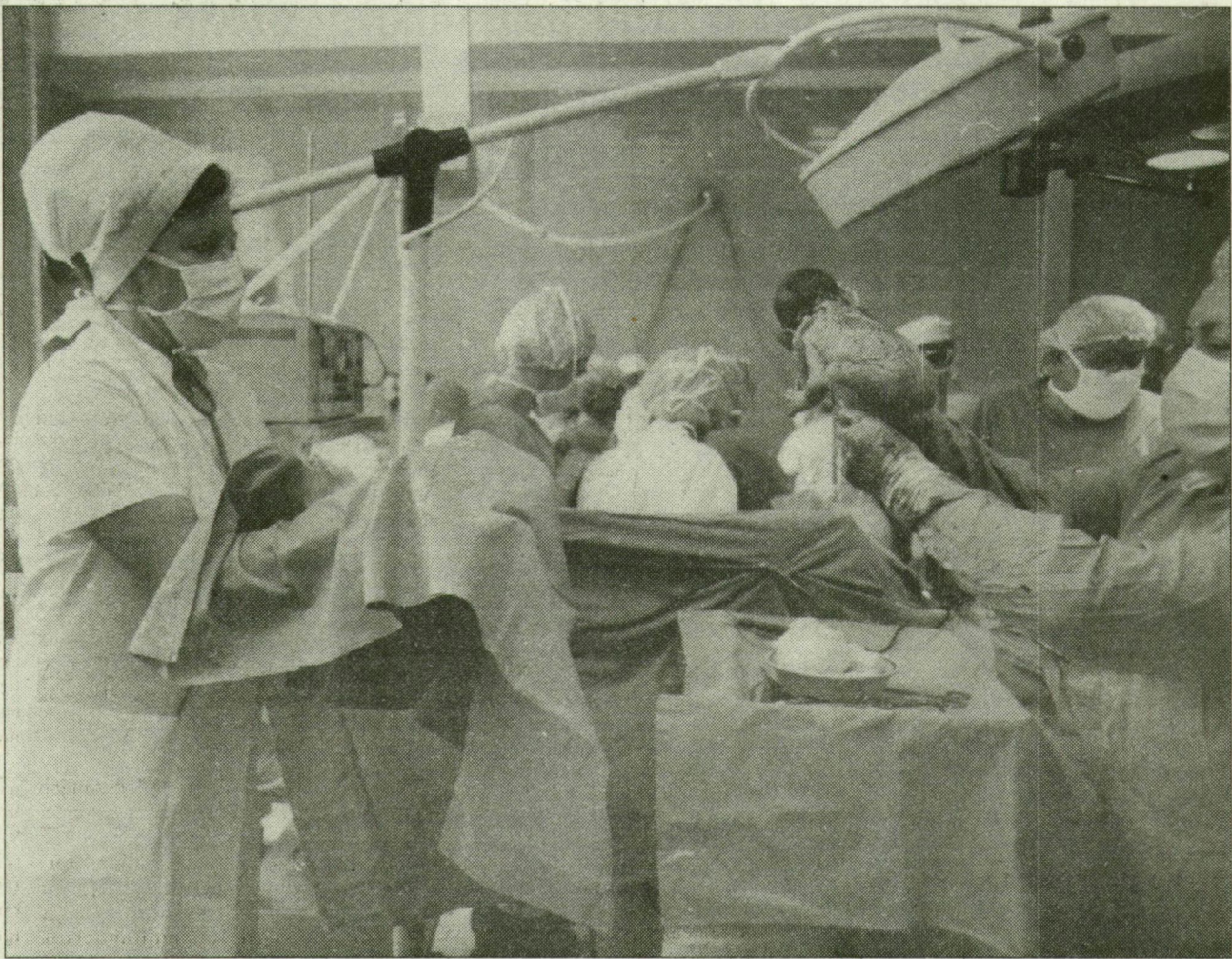
Isten kezében vagyunk

– Jelenleg 55 négyzetméteres panellakásban élünk, fizetésünk az átlagos fiatal értelmiségiekével azonos. Ezzel mindent elmondhatok. Ha kapnánk megfelelő anyagi támogatást, szociális kedvezményt, belevágnánk egy építkezésbe. Addig azonban össze kell húznunk magunkat. Sajnos, a szomszédok áldozatvállalására is számíthatunk, hisz nem hangszigeteltek a falak.

– A nagyszülőktől várható segítség?

– Mindkettőnk szülei segítőkészek. Az én szüleim vették jelenlegi lakásunkat is, ennél több anyagi áldozatot nem várhatok tőlük, hisz nekik is megvannak a maguk kiadásai. Ők főként a gyermekek gondozásában tudnak támogatni, édesapám ugyanis Szentesen gyermekgyógyász.

– Egy szem gyermekét váró

FOTÓ: NAGY LÁSZLÓ

Három a kislány, egy a fiú

Négyes ikrek a szegedi klinikán

Ambrusné Kovalovszki Hedvig 29 esztendő, orosz testnevelés szakos tanárnő, férje üzemmérnök. A Makón élő házaspár évek óta gyermekre vágyott, de hiába. Tavaly alapos orvosi vizsgálatok után kiderült, nincs megfelelő számú érett pete, ezért nem kopogtat az olyannyira várt gyermek. A három hónapos gyógyszeres kezelés után azonban csoda történt: a magán csálhatatlan jeleket észlelő Hedvig boldogan újságolta férjének: „Ó, Tibor, anyának érzem magam”.

mamától is hallottam, nem vesz előre babaruhákat, rácsos ágyat – babonából....

– ... mi se vásároltunk még semmit. Azaz: a kórházban töltött hónapok alatt megtanultam kötni. Négy különböző kocsikabát és négy kis sapka az eredmény.

– Most, egy nappal a szülés előtt mi jár a fejében?

– Két fő célokat elértem az életben: terhes lettem, kihordtam az ikreket komplikáció nélkül, hála a makói Altmayer főorvos úrnak, aki oly korrektül működött együtt a szegedi klinika docensével, dr. Herczeg Jánossal. A harmadik vágyam, hogy mind egészségesek legyenek. Ez az alap a továbbiakhoz. S miként eddig is vállaltam minden áldozatot: ezután is igyekszem az lenni. De tudom, Isten kezében vagyunk. Tegnap még dobogott mind a négynek a szíve...

Sírva jöttek a világra

Január 21., kedd. Hedvig hat óra körül ébredt, mint máskor. Testileg-lelkileg fölkészült az ikrek világra hozatalára.

Reggel 8 óra 30. Készen áll a stáb a műtőben: zöldbe öltözött orvosok, asszisztensek, ápolónők serege állja körül a kismamát. Négyszer többen vannak, mint egy szokásos szülés alkalmával.

– Máig feszültségben életem, minden napnak külön örültem. Büszke vagyok, hogy a 37.

hétig így tartottam magam – mondja nekem Hedvig ott a műszerekkel körülvevett műtőasztalon. – Csak egészségesek legyenek! – fohászkodik a mennyezet egy távoli sarkára szegezve tekintetét.

Dr. Kertész Ágnes anasztéziológus orvos a kismama arcára helyezi az altatógép gumimaszkját. A vénába csöpög az infúziós oldat, majd az altatószer.

– Császármetszésnél rövid hatású szereket alkalmazunk, hogy az újszülöttek el ne aludjanak, nekik mozogniuk, léle-

gezniük, sírniuk kell, jelzéseket adni az orvosnak. A hosszú hatású altatót akkor kapja a mama, ha a gyerekek már világra jöttek.

Hedvig álomba zuhan.

– Szájkendőt az orra! – figyelmeztet a főműtősnő.

– Tudod jól lélegeztetni?

Az anasztéziológus bólint.

– Pulzus, vérnyomás rendben.

Dr. Herczeg János fölnyitja a hasfal rétegeit, majd metszést végez a terhes méhen. Feszült, várakozással teli pillanatok ezek. Az operátor látszik a legnyugodtabbnak, én, a szakmán kívüli, kishíján rossz szul leszek az együttérzéstől, drukkolok a mama helyett is.

Mindenki rutinosan teszi a dolgát: szike, tampon jár kézről-kézre, egy forrasztópáka szerű műszer meg csodálatos módon csillapítja a vérzést. A háttérben tapintatos csendben készülődik a négy-négy gyermekgyógyász és

nővérke az újszülöttek fogadására. Négy kis hófehér, dagadt pólya vár a sorra világra jövő babákra, s tárt „ajtókkal” vesztegelnek a háttérben az inkubátorok. Ott lebeg a levegőben a félsz kimondatlanul is: nehogy akárcsak egy is üresen maradjon!

És akkor ebbe az áhítatos hangtalanságba belenyekereg egy gyöngyös kis nyöszörgés, az első bébi, Nikolett hangja. Nyolc óra negyvennyolc percet mutat az óra mutatója, amikor Herczeg doktor átadja a főműtősnőnek Ambrusék első, formás fejű kisbabáját.

Hat perc múlva követi őt Dani, újabb hat percre rá veszi kézbe „Rózi mama” Nórikát. Minden fölhangzó síró hangra fölshajt a műtő népe. Várakozással lessük a negyedik, kissé késve érkező jövevényt, aki legfölsőre fészkelte be magát. Kilenc óra tíz perckor végül csak előkerül a negyedik testvér, Emese is: lábánál fogva segíti világra az orvos.

Testvériesen osztozkodtak

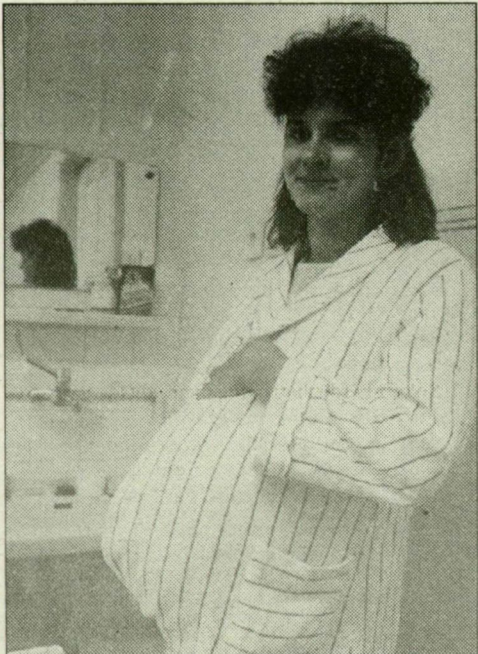
Míg a műtét befejező szakaszát végzi Herczeg doktor, a babákat kezelésbe veszik a gyermekgyógyászok. Dr. Veress Ilona adjunktustól megtudom: az ikrek születési testje – szív működésük, légzésük, izomtónusuk, reflexingerük vizsgálata alapján – meglepően jó. Nikolett 1720 grammal született és 44 centiméter hosszú, utána következő öccse, valamint két húga igazán testvériesen osztozkodott a „javakon”: mindhárman 1900 grammosak és egyaránt 43 centire nőttek. Remélhetően képesek lesznek majd alkalmazkodni ehhez a korábbinál zordabb világhoz.

S míg a kicsinyek édes álomba szenderülve inkubátorkerekében átgurulnak a gyermekgyógyászati klinikára, ébredezni kezd az immár négygyermekes édesanya. Első, ösztönös mozdulatával meg-símítja a babák eddigi, immár üres hajlékát, fájdalomtól sajgó hasát. Aztán mintegy jelezve, végre fölfogta a mondatot: „Mind a négy baba jól van”, elrebeg egy „hála Isten”-t.

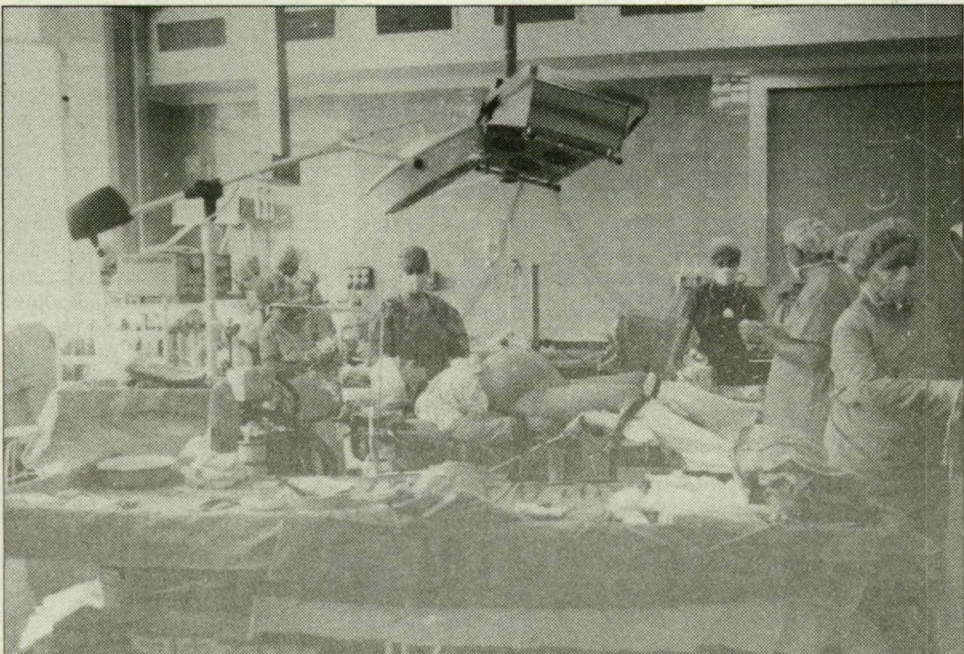
Férje, szülei, anyósa eközben meghatott-boldogan fogadja odakint a gratulációkat.

Fáradhatatlan türelmet, odaadást és sok boldogságot kívánunk mi is az egész családnak.

CHIKÁN ÁGNES

Az édesanya – a nagy nap előtt

Teljes a stáb, kezdődhet a csoda

A szülés „parancsnoka”, Herczeg docens